

som forøgede hendes store Skyhed og Indesluttethed, Egenskaber, som fulgte hende gennem hele Livet. Hun skrev (under et længere Besøg i Stockholm 1885) som Indledning til et begyndende Venskab:

„Jeg lider under en virkelig Ulykke: jeg kan ikke tale. Ja, De ler; men det er sandelig ikke Spøg for mig; dette, at jeg aldrig kan udtrykke mig mundtlig. De kan ikke tro, hvor en saadan Naturfejl kan gjøre et Menneske ensomt; men dersom det var en Naturfejl, saa var det maaské mere udholdeligt, thi da vilde det rimeligvis stemme overéns med min Karaktér. Nu er det derimod saaledes, at denne pinlige Skyhed, som bringer mig til at se saa modfalden ud, kun er en Podekvist, som er groet fast i mit Væsen i en særdeles ulykkelig Barndom. Og denne indpodede Gren strider imod min aabne og uforfærdede Karaktér. Men“, — slutter hun, „hvem ved, om ikke min Tunges Mangel gjør mig til Forfatter?“

Denne aldrig overvundne Skyhed var i de første Ungdoms-aar saa stor, at Selskabslivet var hende en Pine, og skjønt hun kunde længes lidenskabelig efter at være glad, fri og vel til Møde som andre unge Piger, faldt det hende ikke ind, at hun nogen Sinde kunde komme til at føle sig fri og lykkelig ved noget andet end det, som Dag og Nat sysselsatte hendes Tanker: Kunstnerbanen. Sine unge barnlige Drømme har hun selv skildret i *Pengar*\*), hvor Selmas brudte Forhaabninger ere skildrede efter hendes egne Erfaringer. Thi da Ernst Ahlgren kom til sine Forældre med Bøn om at faa Lov at uddanne sine Anlæg til Tegning ved Malerakademiet eller i det mindste Sløjds-kolen i Stockholm, da stødte hun igjen paa den Hindring, som hun kjendte saa godt fra Barndommen af, den Hindring, som havde rejst sig imellem hende og saa mange Kilder til uskyldig Glæde: hun var en Pige. Og hun var ovenikjøbet en ung Pige af god Familie, i en god økonomisk Stilling. I saadanne Familier bruge Døtrene ikke at blive „Artister“. De bruge at gjøre Hjemmet hyggeligt for deres Forældre, til de selv danne et nyt Hjem. Dette var det passende, derfor ogsaa det rette for en ung Pige, derfor ogsaa det naturlige og lykkelige for hende.

Men denne unge Kvinde havde ingen Betingelser for at „opfylde en Datters Pligter“. Hun svarede sine Forældre, at, da de nægtede hende Penge til sin Uddannelse, vilde hun selv fortjene Midlerne til sine Studier. Thi hun haabede endnu, at

---

\*) Overs. paa Dansk af Sofie Horten 1885.